

РЕШЕНИЕ

№ 698

гр. София, 09.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 27.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **3617** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на ЕТ “Амбулатория за индивидуална практика за специализирана медицинска помощ – УНГ – д-р В. Г.“, чрез управителя В. Т. Г., с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица]/666/, 002Б, вх. А, ет. 2, ап. 5 срещу Акт за прихващане и възстановяване (А.) № ПО-2222179089364-004-001 от 12.12.2020 г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП, [населено място] потвърден с решение № 323/27.02.2020 г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика, при ЦУ на НАП.

С оспорения А. е направен отказ за прихващане или възстановяване на недължимо платени и събрани суми в общ размер на 1 587,40 лв. с текущи и подлежащи на погасяване задължения по фонд „Държавно обществено осигуряване“ /ДОО/ и фонд „Здравно осигуряване“ /ЗО/.

В жалбата, от съда се иска А., потвърден с решението на Директора на Дирекция „ОДОП“, да бъде отменен, като неправилен и незаконосъобразен, като съдът задължи органите по приходите да възстановят надвнесената сума. Посочено е, че в хода на проведеното административно производство е извършено съществено нарушение на административно-производствените правила, защото не са били взети предвид дадените с предходно решение на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика, при ЦУ на НАП, задължителни указания. Според

оспорващия не е извършен пълен анализ на данъчно-осигурителната му сметка и не са отстранени всички некоректни записи, касаещи определяне на лихви за данъци и осигуровки през релевантния период. Инвокирани са доводи, че не са съобразени и анализирани и подадените справки към ГДД по ЗДДФЛ, с които самоосигуряващите се лица представят информация за размера на осигурителния доход и вноските по фондове. Твърди, че в данъчно-осигурителната сметка винаги са били налични средствата за погасяване на изравнителните вноски за 2012 г., както и не е спорно, че от лицето са внасяни своевременно през годините текущите осигурителни вноски за ДОО и ЗО. Посочено е, че тези обстоятелства не са спорни и че органът по приходите е констатирал, че на 29.04.2013 г. от задълженото лице е внесена сума в размер на 5 852,82 лв., от която са погасени задълженията за Д. в размер на 2 137 лв., а остатъкът от 3 715,82 лв. е сумата по изравнителните задължения за ДОО и ЗО за 2012 г., декларирани през 2019 г. Предвид гореизложеното счита, че начисляването на лихви върху публични задължения, декларирани от данъчно-задълженото лице и платени в срок е незаконосъобразно и неправилно.

По време на проведените заседания по делото, оспорващият се представлява от адвокат Б.. В дадения от съда срок не са представени допълнителни писмени бележки. Ответникът по оспорването, в лицето на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” при ЦУ на НАП – [населено място], чрез юрисконсулт М. намира жалбата за неоснователна, като моли същата да бъде отхвърлена. В дадения от съда срок не са представени допълнителни писмени съображения.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, изразеното становище на процесуалния представител на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че производството по издаването на процесния А. е образувано във връзка с Решение № 1997/29.11.2019 г. на директора на дирекция ОДОП С., по повод на жалба от В. Г. от 26.09.2019 г. срещу А. № П-22221719067009-004-001/11.09.2019 г. С посоченото решение е отменен предходен А., като са дадени задължителни указания в хода на нова проверка да бъде извършена съпоставка между данните, посочени в платежните нареждания за внасяне на спорните суми от лицето, и тези в данъчно-осигурителната му сметка, както и да се опишат дължимите и погасените задължения и остатъците от внесените суми.

На основание чл. 129, ал. 2, т. 2 от ДОПК с Резолюция № ПО-22221719089364-ОРП-001 от 09.12.2019 г., издадена от началник на отдел при ТД на НАП С., е възложено извършване на нова проверка на В. Т. Г. за установяване на наличието на сума за възстановяване в претендирания от лицето размер.

Органите по приходите са приели, че оспорващата е самоосигуряващо се лице за всички осигурителни рискове в ЕТ „Амбулатория за Индивидуална Практика за Специализирана Медицинска Помощ – УНГ – Д-Р В. Г.“, ЕИК[ЕИК] от 01.07.2000 г. За периода от м. 07.2000 г. до м. 12.2012 г., съгласно подадените данни с декларация образец 1, жалбоподателката е осигурявана на минималния осигурителен доход за съответната година, а от м. 01.2013 г. до м. 12.2018 г. на максималния осигурителен доход. През периода от м. 01.2019 г. до м. 06.2019 г. В. Г. се е осигурявала върху доход от 2 900 лв. Органът по приходите е установил още, че за всички периоди от 2012 г. до 2018 г. от лицето са подавани декларация образец 1 и образец 6, както и

годишни данъчни декларации по реда на чл. 50 от Закона за данък върху доходите на физическите лица (ЗДДФЛ). От задълженото лице са внасяни и съответните задължения по фондове ДОО и ЗО за периода, описани в табличен вид на стр. 2 от А.. След извършена проверка в данъчно-осигурителната сметка на лицето е установено, че на 29.04.2013 г. В. Г. внася сума в размер на 5 852,82 лв. по единната сметка на НАП. Със същата са погасени задължения за данък върху доходите в размер на 2 137,00 лв., декларирани с ГДД по чл. 50 от ЗДДФЛ за 2012 г., а остатъкът в размер на 3 715,82 лв. се явява недължимо внесена от лицето сума, с която са погасявани текущите задължения по подаваните за лицето декларации образец 1 и 6 през 2013 г. Констатирано, че на 19.07.2019 г. от задълженото лице е подадена по интернет още една декларация образец 6 за 2012 г. с вх. № 22002190655350, в която са посочени изравнителни вноски за довносяне за периода /общо в размер на 3 715,82 лв./, както следва: за фонд ДОО в размер на 2 563,63 лв. и за фонд ЗО в размер на 1 152,19 лв. Органът по приходите е приел, че декларацията не е подадена в срок, респективно задължения за ДОО и ЗО не са декларирани своевременно, което е и причината сумата в размер на 3 715,82 лв. да се отчете като недължимо внесена. В тази връзка в А. е посочено, че задълженията за ДОО в размер на 2 563,63 лв. и за ЗО в размер на 1 152,19 лв. са обвързани с внесени от лицето през м. 04 - м. 08.2019 г. суми, което от своя страна е довело и до автоматично начисляване на лихви за невнесените в срок задължения, както следва: за фонд ДОО лихви в размер на 1 598,05 лв., изчислени за период от 01.05.2013 г. до 09.08.2019 г. и за фонд ЗО лихви в размер на 719,47 лв., изчислени за период от 01.05.2013 г. до 11.09.2019 г. Според органа по приходите не е възможно извършеното плащане през 2013 г. да се отнесе и да погаси задължения, декларирани и възникнали през 2019 г. В подкрепа на изложеното са разгледани и действащите правни норми регламентирани в Наредба № Н-8/2005г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица (отм., наричана за краткост по-надолу само Наредбата).

Обобщавайки изложените факти, административният орган е издал обжалваният А. № ПО-22221719089364-004-001/12.12.2020 г. приемайки, че с подаването на коректна декларация образец 6 за 2012 г. на 19.07.2019 г. е възникнало задължение за минал период, явяващо се неплатено в законоустановения срок, поради което начислените лихви за забава са дължими, а претендираната от лицето сума в размер на 1 587,40 лв. не подлежи на възстановяване. Посочено е също, че според данъчно-осигурителната сметка на лицето са налични непогасени задължения по фондове ДОО и ЗО за 2019 г. общо в размер на 493,25 лв.

При обжалването по административен ред по-горестоящият орган е възприел изводите, направени в РА, поради което го е потвърдил с посоченото по-горе решение.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: По делото няма данни за редовно връчване на Решението на Директора на Дирекция „ОДОП” при ЦУ на НАП, [населено място], поради което следва да се приеме, че подадената директно до АССГ жалба на 20.03.2020 г. е в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК. Във връзка с гореизложеното, съдът намира, че е сезиран от надлежна страна – участник в административното

производство срещу акт, с който се засягат нейни права и интереси, поради което е подлежащ на оспорване. Жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съдът, след обсъждане на събраните доказателства и наведените от страните доводи намира, че не може да се съгласи изводите, направени от административния орган по следните съображения:

Основният довод за липса на основание за прихващане или възстановяване на претендираната от жалбоподателката сума в размер на 1587,40 лв. е свързан с обстоятелството, че тя е подала декларация обр. 6 за 2012 г. през 2019 г., поради което едва тогава са установени дължимите задължения за този период за фонд ДОО в размер на 2 563,63 лв. и за фонд ЗО в размер на 1 152,19 лв. Съдът намира този аргумент за абсурден, поради факта, че по силата на чл. 60, ал. 1 от Конституцията на Република България, гражданите са длъжни да плащат данъци и такси, установени със закон, съобразно техните доходи и имущество. Т.е. в разглеждания казус публичното задължение не може да възникне съгласно изискването за подаване на декларация обр. 6, регламентирано в чл. 2, ал. 2 от Наредбата (отм.). Допълнителен аргумент в подкрепа на този извод се открива в чл. 1 от Наредбата (отм.), според който с тази наредба се уреждат сроковете, съдържанието, редът, начинът за събиране и съхраняване на данни от работодателите, осигурителите за осигурените от тях лица, осигурителни каси, както и от самоосигуряващите се лица за държавното обществено осигуряване, учителския пенсионен фонд, допълнителното задължително пенсионно осигуряване, здравното осигуряване, фонд "Гарантирани вземания на работниците и служителите" и облагаемия доход и данъка за доходи от трудови правоотношения по смисъла ЗДДФЛ. Тълкуването на тази норма налага заключението, че подаването на посочените в Наредбата (отм.) декларации цели преди всичко събиране и обобщаване на данни за осигурителните вноски на задължените лица, но не и за възникване на задължения за такива вноски.

В случая задълженията за осигурителни вноски на В. Г. за 2012 г. са възникнали по силата на подадената през 2013 г. декларация по чл. 50 от ЗДДФЛ, която беше приета като доказателство по делото (л. 444-466). Декларацията е подадена от оспорващата както и в качеството ѝ на едноличен търговец, така и на самоосигуряващо се лице. Съгласно чл. 28, ал. 1 от ЗДДФЛ, годишната данъчна основа за доходите от стопанска дейност като едноличен търговец се определя, като облагаемият доход по чл. 26 за данъчната година се намалява с вноските, които самоосигуряващото се лице е задължено да прави за данъчната година за своя сметка по реда на Кодекса за социално осигуряване и на Закона за здравното осигуряване, както и с внесените в чужбина задължителни осигурителни вноски, които са за сметка на физическото лице. Според чл. 30, ал. 1, т. 1 от с.з. годишната данъчна основа се определя, като облагаемият доход по чл. 29, придобит през данъчната година, се намалява със вноските, които самоосигуряващото се лице е задължено да прави за данъчната година за своя сметка, а ако лицето не е самоосигуряващо се – с удържаните задължителни осигурителни вноски, които са за негова сметка, по реда на Кодекса за социално осигуряване и Закона за здравното осигуряване. Тълкуването на цитираните норми в съвкупност с чл. 17 и чл. 50 от ЗДДФЛ води до извода, че самоосигуряващите се лица, подават по реда на чл. 50 от ЗДДФЛ годишна данъчна декларация, в която описват доходите, визирани в тази норма. За да могат правилно да определят

данъчната основа те следва да посочат и дължимите осигурителни вноски по КСО и Закона за здравното осигуряване. В попълнената част IV – формиране на годишната данъчна основа и определяне на дължимия данък, от декларацията за 2012 г. (л. 453) В. Г. е отразила всички задължителни осигурителни вноски, които дължи на база на получени през годината доходи, вкл. на ред 1.2, вноски за фонд „Пенсии” за довносяне в размер на 2563,63 лв. и на ред 1.6, вноски за здравно осигуряване за довносяне в размер на 1152,19 лв. Т.е. тези осигурителни вноски, които административният орган е счел, че са били декларирани със закъснение през 2019 г. реално са били отразени в подадената от лицето данъчна декларация по чл. 50 от ЗДДФЛ и са били известни на приходната администрация още през 2013 г., поради което не може да се приеме, че задължението за заплащането им е възникнало едва през 2019 г., с подаването на декларация обр. 6 и по тази причина лицето дължи върху тях лихви за забава. В. Г. през месец април 2013 г. е внесла по единната сметка на НАП 5 852,82 лв., с която са погасени задължения за данък върху доходите в размер на 2 137 лв., декларирани с ГДД по чл. 50 от ЗДДФЛ за 2012 г. Остатъкът от 3 715,82 лв. очевидно е бил предназначен за погасяването на декларираните осигурителни вноски по КСО и ЗЗО за 2012 г. в цитираните по-горе размери. Съдът не може да приеме аргумента, че поради липсата на подадена декларация обр. 6, тази сума не е била отразена в електронната система на ТД на НАП като такава за погасяване на именно тези задължения, а е приета като недължимо платена и с нея са били погасявани текущи данъчни и осигурителни задължения за 2013 г. Органите на приходната администрация са длъжни организират и настройат по такъв начин електронните си бази данни, че същите да съответстват на нормативните изисквания, касаещи правилното отразяване на установяваните по закон данъчни и осигурителни задължения и съответно тяхното заплащане.

Аргумент в подкрепа на този извод се открива и в приетото без възражения от страните заключение по допуснатата съдебно-икономическа експертиза.

Експертът е описал коректно наличните и изпратени му от ТД на НАП документи, като подавани от В. Г. данъчни декларации, платежни за извършени плащания към бюджета, справки и т.н. Отговорено е изчерпателно на поставените въпроси, като са направени изводи, след проверка и анализ на събраните писмени доказателства. Настоящият съдебен състав намира, че заключението следва да се кредитира като мотивирано, логично, компетентно и съответстващо на събраните доказателства.

По време на проведеното по делото открито заседание вещото лице доразви заключението си, посочвайки, че към 01.01.2013 г. жалбоподателката е имала надвнесени осигурителни плащания в размер на 1 562 лв., но поради неподаване на Декларация образец 6, те не са били взети предвид. Тази разлика не е била обвързана с налични плащания, а е стояла като налично салдо. Между 2009 г. и 2013 г. не е имало неразплатени осигурителни плащания. Според експерта, ако органите по приходите бяха взели предвид към 01.01.2013 г. основанията в платежното нареждане, с което е внесена сумата от 5 852,82 лв., която сума представлява дължими публични задължения за осигуровки и данъци на жалбоподателката в качеството ѝ на самоосигуряващо се лице от изравнителни осигурителните вноски и данъчни задължения за 2012 г., нямаше да има разлика и към 01.01.2013 г. За останалите свободни средства нямаше да има основание да бъдат разнасяни за обвързване на текущи задължения, месечни през 2013 г. В. Г. си е внасяла

с платежни нареждания текущите задължения през цялата 2013 г. Към 31.12.2013 г. сумата от 1 562,63 лв. стои като надвнесена. Изводите си вещото лице прави на основание на декларацията по чл. 50 от ЗДДФЛ. Тази сума е била налична по данъчно-осигурителната партида на жалбоподателката към 01.01.2014 г. То посочи също, че когато по сметката на определено лице постъпят някакви суми, те биват разнасяни съгласно данните в системата, а не по основанията, посочено от лицето в платежния документ. Ако лицето е забравило да подаде Декларация обр. 6 независимо от това, че текущите задължения са внесени и има Декларация обр. 1 – самите служители на НАП не ги вземат предвид, чакат да има Декларация обр. 6. Когато постъпи по-късно декларация, обикновено органите по приходите начисляват лихви от момента, в който се счита, че то е било дължимо до момента на постъпване на декларацията независимо, че по данъчно-осигурителна сметка сумите са били внесени. В случая процесната сума от 1 562 лв. е била използвана за погасяване на текущи задължения за следващи периоди, след 01.01.2014 г. жалбоподателката коректно си е внасяла тези задължения във периода от 2014 г. до 2019 г., т.е. налице е надвнасяне.

С. анализ на представените и обсъдени по-горе доказателства, налага извода, че оспореният А. е издаден от компетентен орган и в предвидената форма, но и при несъответствие с материално-правните разпоредби и целта на закона, поради което следва жалбата да бъде отменен, а делото да се върне като преписка на компетентния орган при ТД на НАП, [населено място] за издаване на нов А., с който да възстанови или прихване претендираната от В. Г. сума, ведно със съответните лихви, съгласно чл. 129, ал. 6 от ДОПК.

С оглед изхода на делото на оспорвания разноси се дължат разноси. Такива са поискани своевременно и следва да бъдат определени по реда чл. 161, ал. 1 от ДОП.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1, пр. 1 от ДОПК,
Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на В. Т. Г., в качеството ѝ на управител на ЕТ “Амбулатория за индивидуална практика за специализирана медицинска помощ – УНГ – д-р В. Г.” Акт за прихващане и възстановяване (А.) № ПО-2222179089364-004-001 от 12.12.2020 г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП, [населено място], потвърден с решение № 323/27.02.2020 г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика, при ЦУ на НАП.

ВРЪЩА ДЕЛОТО като преписка на компетентния орган при ТД на НАП, [населено място] за издаване на нов А., при спазване на задължителните указания по прилагането и тълкуването на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

ОСЪЖДА Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” при ЦУ на НАП – [населено място] да заплати на ЕТ “Амбулатория за индивидуална практика за специализирана медицинска помощ – УНГ – д-р В. Г.” с ЕИК[ЕИК], на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, сумата от 900 (деветстотин) лева,

представляваща направени по делото разноси, от които 50 лв., внесена държавна такса, 400 лв. платено адвокатско възнаграждение и 450 лв. внесен депозит за възнаграждението на вещото лице.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.